

herpaa, idet Tillæget til Konjunkturtillæget netop er af den Størrelse, at Konjunkturtillæget kommer op paa, hvad det var før den sidste Nedskæring i 1923.

Pensionisterne maa man naturligvis i al Almindelighed ønske al mulig Støtte, det er vel samtlige Partier enige om, i alt Fald har alle i Udvalget være enige om, at de gamle ikke har det for godt. Alene den Forbandelse, der er ved at blive gammel, skulde jo være tilstrækkelig. . . . (*Fraenkel*: Det er ingen Forbandelse, maa vi bare være fri!) . . . Ja, det kan jo være, det ikke er det for det ærede Medlems Vedkommende, men mange gamle Mennesker føler dog Alderdommen som en Forbandelse, og det synes jeg, de har Ret i. Naar man kan mildne paa de Ulykker, der følger med Alderdommen, ved at give disse gamle Mennesker en god økonomisk Stilling, er vi naturligvis alle med dertil, men jeg synes, det er utidigt i hvert enkelt Tilfælde at fremdrage Pensionisternes Stilling. De kan ikke beklage sig over den Behandling, de har faaet af Lovgivningsmagten. Fra 1916 til 1924 har vi gentagne Gange forøget Pensionisternes Tillæg. De har i dette Tidsrum faaet ikke mindre end 71 Millioner lagt til deres egentlige Pension. I den samme Tid har de faaet 13 Mill. Kr. aarlig mere end deres egentlige Pension. For kort Tid siden vedtog vi yderligere en Lov om et personligt Tillæg til visse Pensionister, hvorefter Finansministeren er bemyndiget til at bruge 1 Mill. Kr. aarlig til Forbedring af Pensionisternes Stilling paa de Steder, hvor han mener, at der virkelig er Trang dertil.

Vi har altsaa siden 1916 bevilget en hel Masse Millioner til Pensionisterne, og det aarlige Tillæg, de stadig bevarer, er for Øjeblikket 14 Millioner. Jeg skal være den sidste til at modsætte mig, at Pensionisterne faar Forhøjelse, men Tjenestemændene skal da ogsaa have menneskeværdige Levevilkaar. Og fordi det paatænkes, at Tjenestemændene skal have en Forbedring i deres Stilling, er det ikke nødvendigt, at man straks raaber op om, at Pensionisterne maa have lige saa meget, og det saa meget mindre, som der i dette Tilfælde ikke er skabt nogen Forventning. Ingen Pensionist har ventet sig noget af det Forslag, som den højt-ærede Minister har fremsat om Stedtillæget, de vidste meget godt, at det ikke kom dem ved. Som Følge deraf er der ikke krænket nogen Forhaabning. Derimod er der vakt Forhaabninger hos alle de Tjenestemænd, der har deres Tjeneste i Storkøbenhavn, de store og mindre Provinsbyer, og disse Forhaabninger krænkes, naar man ikke gaar

med til dette Forslag. Med disse Ord skal jeg anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag Nr. 2 og i øvrigt anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Parkov: Den ærede Ordfører for Flertallet nævnte Tjenestemændenes Forhandlingsret. Jeg formoder, at naar han anfører dette, vil han i den Stilling, som det konservative Folkeparti har taget til den foreliggende Sag, se noget af en Krænkelser eller Til sidesættelse af Tjenestemændenes Forhandlingsret. Dette synes jeg er ganske uberettiget; thi naturligvis er vi af den Anskuelse, at Tjenestemændene har Forhandlingsret; og at denne Forhandlingsret skal respekteres, men derfra og til, at Tjenestemændene skal diktere, hvorledes Rigsdagen skal stille sig til foreliggende Love, bl. a. Lønningsloven, er der et saa stort Spring, at vi ikke kan være med mere. Vi har gentagne Gange indrømmet, at der laa en vis Styrke, man kan maaske endda sige en ret betydelig Styrke, deri, at der mellem Finansministeren og Tjenestemændenes Organisationer var sluttet en Overenskomst. Men det vil dog ogsaa erkendes, at saa langt som denne Overenskomst rakte med Hensyn til det Beløb, der skulde stilles til Raadighed, 7,1 plus 2,6 Mill. Kr., i alt 9,7 Mill. Kr., har vi villet være med, der har vi ikke paa nogen Maade svigtet. Jeg kan ikke se andet, end at det er i høj Grad at respektere Forhandlingsretten og i høj Grad at tage Hensyn til de Ønsker, der er fremsat fra Tjenestemændenes Side.

Men det er rigtigt, at det er ikke at følge dem i et og alt. Det anser vi os ikke paa nogen Maade for forpligtede til, men vi anser os heller ikke for berettigede dertil. Det maa jo erkendes, at der er andre Befolkningslag og Samfundsklasser end Tjenestemændene. Vi ser alle sammen, hvilken uhyre Betydning det har, at der er en dygtig, oplyst, interesseret og ansvarsbevidst Tjenestemandsskifte, og derfor ønsker ogsaa vi at være med til at stille Tjenestemændene paa en saa gunstig Maade som økonomisk overkommeligt. Men vi ønsker ogsaa, at der skal gives en rimelig Løn i Forhold til det Ansvar, der hviler paa den enkeltes Gerning, i Forhold til de Krav, der stilles til ham, for at han kan udføre sin Gerning paa en tilfredsstillende Maade, paa en saadan Maade, at Samfundet i det lange Løb er tjent dermed. Derfor er det, at vi foruden de 7,1 Mill. Kr. til Forhøjelse af Konjunkturtillæget, som vi er gaaet med til, ogsaa vilde være med til at give de 2,6 Mill. Kr. Men vi